

mogoče, da se med tem časom marsikaj že izpreobrne vam na korist.“

Prosilec se ganjen cesarju globoko prikloni ter gre proti vratom; a cesar ga pokliče nazaj in mu reče: „Ali imate kaj denarja za pot?“ — „Vaše veličanstvo,“ odgovori v zadregi, „moji prijatelji so mi posodili nekaj malega.“ — „To boste morali zopet vrniti,“ pravi smehljaje vladar ter mu izroči nakaznico za 30 goldinarjev. Globoko ganjen in z lahkim srcem nastopi prosilec pot proti domu, da bi čimpreje naznanil svoji rodbini tolažilno zagotovilo cesarjevo. Toda brzjav je hitrejši nego on. Ko dospe mož čez nekaj dni zopet na svoj dom, glej čudo, mu že žena prihiti naproti ter mu pokaže uradno pismo, da je zopet dobil službo. S solzami veselja v očeh se ozre proti cesarjevi podobi na steni ter zakliče: „Za to se imam zahvaliti njemu in njegovi velikodušnosti! Bog ga blagoslovi, Bog ga ohrani!“

Smreka in grm.

Ob gozdnem robu je rasel na zelenem pašniku košat lešnikov grm. Tik njega je začela poganjati smrečica, katero je bila jeseni zasejala veverica, ko je na grmovi veji obirala smrekov češarek. Dobrovoljno je lešnikov grm gledal na svojega malega soseda, varoval ga je mrzlega vetra in osenčaval ga ob hudi vročini ter ga branil žgočih solčnih žarkov. Malček se je štel celo srečnega v varnem zavetju in rad je poslušal, kaj mu je lepega pripovedoval grm, kadar je potegnil veter in šumotal z njegovimi listi. In kako rad je poslušal! Saj je pa tudi grm znal pripovedovati tako lepe reči: o milem petju drobnih ptičic, o veselih pastirjih, o igrajočih otrocih, pasočih se živini in še o drugih prirodnih dogodkih iz najbližje okolice.

Ni se torej čuditi, če je smrečici življenje v tako ugodni soseščini izvanredno prijalo in ji pospeševalo rast. Vitko deblo se je začelo stegovati, in lešnikov

gram je kaj ponosno gledal na svojega rejenčka. Toda njuno sporazumljenje se je začelo tekom časa neljubo kaliti. Smreka, ko je bila že toliko odrastla, da je daleč presejala svojega soseda in ni bila več navezana nanj, ga je začela prezirati. Po nekaterih letih je postala celo še tako nevhvaležna, da je začela grmu izpodrivati korenine. Akoravno pa je bil gram bridko užaljen, je vendar v svoji dobrovoljnosti molčal in potrpežljivo prenašal krivico.

Neke jeseni, ko so otroci prignali živino na pašo in se veselili, da bodo kmalu lahko zopet obirali dozorele lešnike in jedli njih sladka jedrca, zapazijo, kako je jel hirati prej tako košati gram

„Smreka je kriva,“ poudarjajo otroci, „ker ga je skoraj že celo izpodrinila. Najbolje je, ako gremo očeta prosit, naj smreko posekajo. Oče so dobri in nam bodo gotovo ustregli; le na tak način nam ostane gram, ki nam tako rad vsake jeseni daje obilo lešnikov.“

Smreka, ki je slišala vse te otroške pogovore, si je mislila v svojem napuhu: „Ah, kaj! Otroci so otroci, ki ne vedo, kaj govore. Radi tega nepotrebnega pritlikavca me kmet gotovo ne bode posekal. Toda zadnji čas je, da docela zatrem tega hinavca, ki se v svoji ničvrednosti priklanja in hinavsko prilizuje otrokom.“ —

Prišla je pozna jesen. Otroci so bili davno že obrali vse lešnike, in grmu je jelo listje rumeneti in odpadati. Otožne misli so se ga lotile, kajti vedel je, da ga bode drevo, katero je v prvih letih tako ljubeznjivo gojil, v kratkem času ugonobilo. Svojih vej ni mogel več tako košato razprostirati kakor nekdanj, in tudi soka mu je jelo nedostajati. Že je premišljeval, bode li imel še toliko moči, da se po večmesečnem zimskem spanju zopet prebudi: kar pride nekega dne kmet in poseka smreko rekoč: „Naj imajo otroci svoje veselje, ker mi tako pridno pasejo živino! Smreka pa, katero bodem porabil za sleme na novem hlevu, mi itak ne sodi semkaj na pašnik

Silvester.

